

OEF 'HARD-HOLZ'

Wij, van het Verkenningspeloton van 43 Tankbataljon hebben onze laatste loodjes er op zitten. Ze wogen echt het zwaarst. Oefening Hard-Holz begon zo gezellig, met z'n allen in een luxe touringcar die ons naar een heuvelachtig gebied ten westen van de Harz bracht. Te mooi om waar te zijn. We leken wel toeristen, maar we begrepen al spoedig, dat we ons daarin vergisten. Vanuit de bus klommen we gelijk zo'n honderd meter, om ons daarna te verstoppen in het dierenbos. De oefening stond in het teken van het voetenwerk. We mochten gezien, noch gehoord worden. Tegen het donker trokken wij in drie ploegen naar het opgegeven verzamelgebied met halstrekende toeren en vergezeld van een stevige plensbui.

Achter elke boom zagen wij een vijand en de keren dat we voorover in de modder vielen voor passerende auto's is niet meer na te gaan. Het schuilbivak bracht, dachten wij, enige verlichting, maar de regen was onbarmhartig en de modder was wel onzichtbaar maar niet minder nadrukkelijk aanwezig. We waren bang voor de vijand en vluchten regelmatig als schichtige eekhoorns. Het gevoel dat de vijand (onze sekte 2 met aanverwante artikelen) ons te grazen wilde nemen, maakte ons extra waakzaam. We sliepen kort en hevig en toen was het struggle for life. Een overval op een voedseltransport bracht de nodige gevechtsrantsoenen en zelden hebben bruine bonen zo goed gesmaakt als toen. Maar de vijand zat ook niet stil. We werden opgejaagd, verdreven van huis en haard of liever van ons

..dolle pret...

kampvuur, want alleen al bij het noemen van de naam Hard-Holz krijgen de meesten het nóg koud en kipevel. De nacht bracht weer dolle pret. Onze slaapzakken stonden stijf van de nattigheid. Onze bagage was in kilogrammen gerekend verdubbeld. De vijand bleef lastig en menigeen stierf een heldendood om even later weer

vrolijk (nou ja??..) door te lopen na het onvrijwillige modderbad. Het verhaal doet hardnekkig de ronde dat een van de verkenners zich aan de vijand wist te onttrekken door zich te verschuilen onder een derneappel. Dit heeft zelfs de aandacht getrokken van de camouflage-school. Met het vuil van twee dagen begonnen we opgewekt aan de derde dag of liever nacht. Al steunend en kreunend trokken we door berg en dal en keken verlangend uit naar einde oefening. Maar zover was het nog niet. De spanning groeide omdat de blaren en doorweekte voeten zich steeds nadrukkelijker deden voelen. We kregen bewondering voor ons kader dat ons voorving en bemoedigde. Onze kornet presteerde het zelfs, door tot zijn knieën in het water van een te brede beek te gaan staan, ons er droogvoets overheen te tillen. Hilde! Onze grootste triomf beleefden wij in het gehucht Abbecke, waar tot in lengte van dagen Buss und Bet-tag de bevolking nog het geratel van mag's, falls en uzi's zal horen doorklinken. Een 'echte' partizaan bracht ons via wegen als glijbanen onder het genot van een bui regen, met druppels als kiezelstenen, naar de Duitse Pioniers in Holzminden, die ons met snelboten over de Weser brachten naar veiliger haven. Al met al viel het niet mee. Huzaren zijn per slot van rekening ook geen infanteristen. Maar wel weten we dat een kampvuur te warm kan zijn. Nog even en dan zit 't er op voor de 'ouwe'. Dan worden we weer op het Moederland losgelaten. En daar zitten we niet mee.

de echte partizaan.